

במדינה

(המשך מעמוד 53)

משותפת לו ולשני ברצח שולמן, ומזכים את שניהם "העיר הנשיא, אולם לא היה בידיו לעשות מאומה.

התביעה הכללית, באמצעות שני נציגיה המוכשרים, עמרים בלום ודבורה ברלינר, הצליחה להביא חומר מרשיע ומפלייל נגד טורק. המישטרה הציעה לטורק ולחסן כחיל, בעת מעצרים, להיות עדי-מדינה, כדי להפלייל את שני. כדי "להוכיח" את עצמם היה על ה-שניים להעיד על מיקרי רצח רציפי ציפוי רבים ככל האפשר. מי ש-יצליח להביא יותר מיקרים, הוא שיזכה במעמד המיוחד של עדי-מדינה.

שני החשודים ידעו כי הדרך היחידה לצאת ללא עונש היא

רחוק, שלא הצליח, ומכיוון ש-מכשיר כזה אומנם היה בנמצא, משמע כי יש משום אמת בסופר על רצח שולמן. כך נבנתה ה-קונסטרוקציה המישפטית, וטורק הורשע ברצח שולמן, סניגורו, מאיר שפצירר, עמד הסריאונים לנוכח מכלול ההודאות של שולמן.

"נוצר מצב

פרדוקסאלי"

לעומתי, היה מוחמד שניר מנוסה הרבה יותר בענייני חקירות ומישטרה. אין זה מישפטו הראשון של שניר, ולרשותו עמדו בעבר ובהווה כמה מעורכי-הדין הטובים ביותר במדינה. בעבר ייצג אותו ד"ר דויד ליבאי, ובמישפט המפוצצים היה זה עורך-הדין דן שיינמן. שניר לא פצה את פיו במישטרה, ולפיכך לא היה בידי התביעה אפילו שמץ של ראיה נגדו, מלבד עדותו של טורק. מי אחר שעדותו של שותף-לעבירה אינה יכולה לשמש נגד שותפו, לא היו כל ראיות נגד שניר בענייני רצח שולמן, ואילו השלטת-רחוק שהיה ברשותו אינו ראיה מספיקה כשלעצמה, אלא רק תוספת דבר מה לראיות ממשיות יותר. ראיות כאלה היו קיימות נגד טורק, מפיו שלו, והוא הורשע ברצח. שניר, ששתק, יצא זכאי מהרצח למרות שהיה לו גם מניע וגם מכשיר שלטת-רחוק.

והשופטים היו ערים למצב פרדוקסאלי זה, וכך אמר השופט אילן: "נכון שנוצר מצב פרדוקסי סאלי, שחוקי הדבר-מה (המצאותו של השלטת-רחוק אצל מישפחת שניר) נמשכים אל שניר, בו בזמן שאת אותו נאשם אנו מזכים מרצח זה. אנו מזכים אותו לא משום שלא השתכנענו ממעורבותו ברצח, מכיוון שהתוודותו של טורק אינה ראיה נגד שניר."

בית-המישפט שיבה את דן שייני-סניגורו של שניר, על הדרך שבה ערך את הגנתו, ואכן, התר-צאות הצדיקו שבחים אלה.

בית-המישפט גור על טורק מאסר-עולם בגין כמה וכמה מיקרי רצח ופיצוצים. חבל שניר נגורו 12 שנות מאסר בגין נסיון לרצח ושלושה מיקרים של קשירת-קשר לפשע. פסק-הדין מלמד דבר אחד. נאשם השומר על פיו ואינו מדבר במישטרה יכול לצאת זכאי גם מהאישומים הכבדים ביותר.

עדי-מדינה כחיל פחלתל

בקבלת מעמד של עדי-מדינה, ה-מישטרה שילחה את האחד נגד רעהו, וכך, כאשר כחיל כבר חתם על הסכמה להיות עדי-מדינה, קיווה עדיין טורק כי הוא שיוכה בכך. כאשר בא כחיל לדוכב אותו, במיצוות המישטרה, נמשך טורק בלשונו, והפלייל עצמו בפרשיות רבות. הוא ידע כי המישטרה מעוניינת ביוחד בפרשת שולמן,

אחרי רצח שולמן חשדו כי הרוצח הוא מיקצוען בינלאומי שייובא במיוחד לאען רצח מתוחכם זה - במישפט נקבע כי הרוצח הוא פרימיטיבי חסר השכלה שהשתמש בקרס דייגים למילכוד המכונית

פסק-הדין אינו מגלה מדוע נרצח שולמן, וכיצד. המניע נשאר לוט בערפל. דרך הביצוע גם היא אינה ברורה. מכיוון שרצח שולמן קרה בערך עשרה חודשים לפני שהת-חילו כל יתר הפיצוצים ביפו, יתכן שלא היה כל קשר ביניהם. ישנם עדיין רבים, הזוכים קטעי עדויות ושרידי גירסות אחרות, ומוכנים להישבע גם היום, כי לא שניר ולא טורק רצחו את שולמן, וכי מותו נגרם על-ידי אנשים הרבה יותר מתוחכמים ועשירים משני הערבים מפו. **אילנה ארין**

שיוקרת המישטרה היתה תלויה בה, לכן, כדי להגדיל את סיכוייו להפוך עד מדינה, סיפר טורק על רצח זה. כדי להראות את בקיאותו בעניין, הוא נאלץ להודות כי גם הוא היה במקום והשתתף בפיצוי. בית-המישפט קיבל את כל היר-דאותיו של טורק, שלא קיבל מעמד של עדי-מדינה, והרשיע אותו גם ברצח שולמן. את הדבר-מה הדרוש כתוספת להודאת נאשם, מצא בית-המישפט דווקא באותו שלטת-רחוק של מישפחת שניר. מכיוון שטורק סיפר על נסיון פיצוי בעזרת שלטי-

פשעים

דרכון מזויף בהזומה

האמנם גירתה המישטרה

רשת בינלאומית של

זיפני דרכונים?

"את המיסמכים מצאתי בתוך מעטפה, ברחוב בפאריס", טען החשוד ויקטור חדד. "פתחתי את המעטפה וגיליתי שהיו שם דרכון נים, תעודות-זהות ועוד מיסמכים שונים. לא ידעתי מה לעשות בהם והודעתי על כך לקצין מישטרה בכיר ברובע שבו אני מתגורר בפאריס. הוא לא רצה לקבלם ו-אמר לי לרשום על המעטפה את כל הפרטים המתחסיים לזמן ו-ל-מקום מציאתם, ולמסור אותם ל-מחלקה מיוחדת של המישטרה. אבל מכיוון שהייתי בלחץ הנסיעה לישראל שכחתי מכל העניין."

קצין המישטרה ממחלקתו של בנימין יזגל חייד, הודיע לשופט אברהם מלול כי לדעתו כל הסי-פור הזה הוא היתממות, ואולי אפילו נסיון מוקדם ליצור אליבי. "זהו רשת של זיפני דרכונים בינלאומית. ישראלים הרוצים ל-התחמק מהארץ מומינים דרכון מזויף אצל נציג הרשת בישראל. אדון חדד הביא את המיסמכים המזויפים המוזמנים לישראל."

חדד הגיע לישראל לפני כשבוע. כאשר עבר את ביקורת-המסב ב-מסלול האדום והצהיר על טובין שהביא אתו, נערכה בדיקה במיז-ודותו, שם גילה איש-המסב את חבילת המיסמכים בתוך מעטפה בכיס מעילו, שהיה מקופל במיז-וודה. חדד נעצר מייד, והמישטרה טענה כי היה לו מידע סודי קודם על כך שהאיש נושא עימו את ה-מיסמכים המזויפים.

השופט ראובן זיו נעתר לבקשת המישטרה ועצר את חדד לעשרה ימים. כדי שהמישטרה תוכל לבדוק אם המיסמכים אמנם מזויפים, ואם נכונה גירסתו של חדד כי מצאם ברחוב, הודיע על כך למישטרת פאריס.

סניגורו של חדד, עורך-הדין יהושע לוויט, ערר על החלטת-המעצר, וביקש מהשופט אברהם מלול לשחרר את שולמן. איש המישטרה טען כי מלבד חבילת הדרכונים שנמצאה אצל חדד, היו בידו גם שני דרכונים צרפתיים בני-תוקף על שמו. אך עורך-הדין הסביר לשופט כי יהודים אורחי צרפת רבים נושאים דרכונים כפוי-לים, כדי שיוכלו להיכנס גם לאר-צות-ערב וגם לישראל, בלי הפרי-עה. הסניגור טען נגד המישטרה כי למרות הבטחותיה לברר באיני-טרפול ובמישטרת צרפת את ה-עניין, לא נעשה הדבר בימי-המע-צר הראשונים.

השופט מלול קבע כי המיקרה מסובך וקשה לפיצוח, ולכן עשרה ימי המעצר שנפסקו לחדד אינם תקופה מוגזמת. הוא דחה את ה-ערר ושלח את חדד להמשך חקי-רה ומעצר.

מישטרה

מכשיר-הקשר

של השוטרים

הסיבה לחיפוש היתר

מכשיר הקשר שהשוטרים

שכחו בחיפוש קודם

המישטרה ערכה מארב ליד בני-חו של ברק מוסקוביץ, 27, ועצ-רה אותו ואת אורחו בטענה ש-הם עישנו סמים. חיפוש שנעשה במקום, בעזרת כלב מיוחד, לא העלה אמנם כל שרידי סם, אך בחפירות שנערכו בחצר נתגלתה,

קבורה באדמה, מערכת שיני-זהב תותבות.

מוסקוביץ נעצר והשוטרים הבי-אוהו לבית-המישפט להארכת מע-צרו. סניגורו הצעיר, עורך-הדין יוסי שוהם, ביקש מהשופט רא-ר על זיו לשחרר את מרשו. "לא נמ-צאו כל סמים בדירה או בחצר, ובמישטרה לא נרשמה כל תלונה על גניבת שיניים תותבות מהזב," אמר הסניגור וביקש לשחררו. אולם השופט קבע כי החשוד יע-צר לשישה ימים.

יומיים אחר-כך הופתע מוסקו-ביץ מאוד כאשר הסבירו לו ה-שוטרים כי הם לוקחים אותו לחי-פוש נוסף בדירתו. כיוון שהחי-פוש הקודם, שהיה ארוך ומדוק-דק, לא העלה מאומה, ומאז היתה הדירה סגורה ובעליה במעצר, לא הבין מוסקוביץ מה יכולים השוטרים לחפש עוד בדירתו.

רק כאשר נכנסו לדירה הבין מוסקוביץ את מטרת החיפוש. ה-שוטרים הסתפקו בכך שלקחו מ-שם דבר אחד בלבד — את מכ-שיר הקשר שלהם, שאותו שכחו במקום בעת החיפוש הראשון.

חיי אדם

מעשה זנונים

האם עשה הכעז

בצעירה מעשה מגונה

לפני אשתו וילדיו?

"שמעתי מישהו אומר, קח אר-

פרקליט שוהם השוטרים שכחו

תה! וראיתי כלב דוברמן ענק רץ לעומתי." סיפיה הצעירה ל-חוקר המישטרה. היא התלוננה כי גבר כבן שלושים, בעל לאשה ואב לשלושה ילדים, אברהם בן יעקב, עשה בה מעשה מגונה בעזרת ה-כלב.

לדבריה, עברה לתומה ברחוב טרומפלדור בשעות הצהריים של יום השבת, השיבעה בנובמבר, כאשר הותקפה על-ידי הכלב. בע-ליו של הכלב איים עליה והכריח אותה ללגום איתו כוסית במיסי-עדה, ואחר-כך אילץ אותה, שוב בעזרת הכלב, לנסוע איתו במר-נית לביתה. שם אכלה ארוחת-צהריים בחברת אשתו וילדיו.

אחרי הסעודה הוביל אותה ה-גבר לגג ביתו ושם, כך אמרה, ניסה לאונסה. הוא הפשיט מעליה את כל בגדיה התפוסט בעצמו, אך מצבו הגופני רגע מגע מיני מוש-לם. לכן הוא עשה בה מעשה מגו-נה והתיר לה ללכת לדרכה. על השופט ראובן זיו הרים עניינים תמהות: "אתם מתכוונים לומר